

Riigi Teataja

Nr. 23.

20. märtsil 1928 a.

Nr. 23.

Art. 122. Veejuhtmete korrashoiu seadus.

123. Määrus laenude andmise korra kohta Eesti Maapangast isikutele, kes omandanud maad riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse alusel.
124. Määrus alandatud veotariif nr. 40 uuesti makspanemise kohta.
125. Jõuvankrite kohta käiva määruse täiendamise ja muutmise määrus.
126. Kestvate autoühenduste pidamiseks reisijate- ja kraamiveoks 1928 a. peale välja antavate jõuvankrite numbrilaudade kirjeldus.
127. Töö-hoolekandeministri sunduslik määrus tööstuslike ettevõtete valdajatele.
128. Sundmääruse muutmise kauplemise aja ja korra kohta Tapa linnas.
129. Sundmäärus kuulutuste ja reklaamide väljapaneku korra kohta Tõrva linnas.

Riigikogu poolt 8. märtsil 1928. a. vastuvõetud

122. Veejuhtmete korrashoiu seadus.

§ 1. Maaparanduse otstarbel ehitatud, kaevatud või kordaseatud veejuhtmed, mis toovad tulu rohkem kui ühele majapidamisele ega kuulu korrashoiule riigi kulul, hoitakse korras veeühisuste kaudu.

Veejuhtmed, mis tulevad korras hoida veeühisuste kaudu, määrab maakonna vee komisjon.

§ 2. Laevasõiduks või parvetamiseks tarvitatavad veejuhtmed või need, mille korrashoid veeühisuste kaudu raskendatud, hoitakse korras riigi kulul eelarve korras selleks määratud krediitide arvel.

Käesolevas paragrahvis tähendatud veejuhtmed määrab Vabariigi Valitsus kesk-veekomisjoni ettepanekul, ja nende nimestik avaldatakse üldteadmiseks Riigi Teatajas.

§ 3. Maaomanikud ja maade põlised tarvitajad, kes saavad tulu § 1. ettenähtud veejuhtmetest, on kohustatud asutama veeühisuse veejuhtmete korrashoiuks, veeühisuste seaduses (R.T. nr. 195/196 — 1925.) ettenähtud alustel ja korras.

Maaparanduse otstarbeks riikliku toetuse saamisel on veeühisustel eesõigus.

§ 4. Kuni veeühisuste asutamiseni on veejuhtmeid kohustatud korras hoidma maade omanikud ja põlised tarvitajad, kellele veejuhe toob tulu.

§ 5. Maaomanikke ja maade põlised tarvitajaid, kes § 4. alusel ja korras kohustatud veejuhtmeid korras hoidma, määrab maakonna vee komisjon (Seadus veejuhtimise kohta läbi võõra maa maaparanduse otstarbel, § 20., R.T. nr. 118 — 1921.).

§ 6. Veejuhtmete korrashoiuks § 5. korras kohustatud maaomanikud ja põlised tarvitajad peavad määrama omavahel kokkuleppe alusel veejuhtmete korrashoiu kohustused maakonna vee komisjoni poolt määratud tähtajaks. Ei saavutata kokkulepet tähtajaks, määrab maakonna vee komisjon kohustused iga üksiku maaomaniku või põlise tarvitaja kohta, aluseks võttes üksiku maaomaniku või põlise tarvitaja peale langeva veejuhtmetest tingitud tuluosa.

Üksikute majapidamiste poolt veejuhtmele sünnitatud rikked kõrvaldatakse nende majapidamiste kulul.

§ 7. Igasugune kunstlik veevoolu takistamine ja ummistamine veejuhtmes on keelatud.

Veepinda veejuhtmes tõsta võib ainult maakonna veekomisjoni loal.

§ 8. Veejuhtmete korrashoidu revideeritakse vähemalt üks kord aastas maakonna veekomisjoni korraldusel vallavalitsuste poolt või riigiasutuste nõusolekul nende asutuste kohapealsete ametnikkude kaudu.

§ 9. On veejuhtme korrashoid puudulik, määrab revident tähtaja selle kordaseadmiseks. Ei ole veejuhe korda seatud tähtajaks, teatatakse sellest maakonna veekomisjonile. Maakonna veekomisjon võib lasta veejuhtme korda seada kolmandate isikute läbi ja nõuab sisse kulusumma riigi vastuvaidlemata maksude sissenõudmise korras isikutelt, kes kohustatud korras hoidma veejuhet.

§ 10. Maakonna veekomisjoni otsuste ja korralduste peale võib kaevata ühe kuu jooksul kesk-veekomisjonile. Kaebused esitatakse maakonna veekomisjoni kaudu, kes kohustatud neid kesk-veekomisjonile edasi saatma ühe kuu jooksul ühes juurdekuuluvate materjalidega. Kesk-veekomisjoni otsused on lõplikud ja nende peale võib kaevata Riigikohtule administratiivkohtu korras ühe kuu jooksul, arvates kuulutamise päevast.

§ 11. Kesk-veekomisjonil on õigus anda juhatuskirje käesoleva seaduse elluviimiseks

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu esimees K. Einbund.

Sekretär M. Juhkam.

Vabariigi Valitsuse poolt 9. märtsil 1928 a. vastu võetud

123. Määrus laenude andmise korra kohta Eesti Maapangast isikutele, kes omandanud maad riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse alusel.

Antud Riigikogu poolt 12. märtsil 1926 a. vastu võetud Eesti Maapanga põhikirja § 116 alusel.

§ 1. Eesti Maapank annab laenusid isikutele, kes omandanud maad „Riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse“ (R.T. nr. 109/110 — 1925) alusel põhikirja § 21 põhjal allnimetatud otstarveteks:

1) majapidamiseks tarvilikkude hoonete ehitamiseks, samuti maaparandustööde ja

muude panditava maa-ala väärtuse tõstmiseks panga poolt tarvilikuks tunnistatud tööde läbiviimiseks (põhikirja § 21 p. 2);

2) laenude tasumiseks, mida laenusooviija isik on saanud varemalt kas põllutööstuste teeriumilt või Eesti Maapanga riiklikkude põllumajanduslikkude laenude ja ostuvõlgade osakonnalt (põhikirja § 21 p. 2 märkus), ja

3) võlgade katteks ja kaaspärijatele kuuluva pärandusosa väljamaksmiseks (põhikirja § 21 p. 1).

§ 2. Eelmises paragrahvis tähendatud isikutele annab Eesti Maapank laenusid põhikirjas ette nähtud tingimustel, nimelt:

1) seni, kuni riigimaade põliseks tarvitamiseks ja omanduseks andmise seaduse alusel maad omandanud isik pole tasunud vähemalt 60% Eesti Maapangalt palutava laenu pandiks pakutava kinnisvara peale eelpooltähendatud seaduse § 17 korras esimese pandiõigusena kinnistatud võlgadest, — Eesti Maapank annab temale laenu ainult selmääril, milmääril ta teinud või teeb kulusid kinnisvara väärtuse tõstmiseks;

2) panga põhikirja § 21 p. 2 põhjal antavad laenusummad jäävad pantkirjades panka hoiule ja antakse välja laenusaja tervelt või osakaupa sedamööda, kuidas tema poolt tehtud või tehtavad tööd tõstavad kinnisvara väärtust;

3) kinnisvarade pantimisel antakse Eesti Maapanga laenule eesõigus samade kinnisvarade peal lasuvate riigi kasuks kinnistatud võlgade ees, kuid silmas pidades seejuures seda, et Eesti Maapanga kasuks kinnistatavad ja riigi kasuks eelpooltähendatud seaduse § 17 põhjal varemalt kinnistatud võlad koos ei tõuseks üle 80% Eesti Maapangale pandikspakutava kinnisvara hinnatud väärtusest ja et, peale selle, mõlematliiki võlgade tähtajalised maksud koos ei ületaks tähtajaliste maksude üldsummat, mis laenusajal oleks tulnud maksta siis, kui temale oleks annud laenu Eesti Maapank oma põhikirja § 21 p. 2 alusel ja korras 60% ulatuses sama kinnisvara hinnatud väärtusest.

Riigivanem J. Tõnisson.

Rahaminister A. Teetsov.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt 9. märtsil 1928 a. vastu võetud

124. Määrus alandatud veotariifi nr. 40 uuesti maksmapanemise kohta.

Alus: Tariifinõukogu seaduse (R.T. nr. 106 — 1923) § 8.

Vabariigi Valitsuse poolt 1. detsembril 1926 a. vastu võetud alandatud veotariif nr. 40 asunikkude ehitusmaterjalide veoks riigiraudteedel (R.T. nr. 92 — 1926), mille maksvuse tähtaeg lõppes 31. detsembril 1927 a., pannakse uuesti maksuma käesoleva määruse avaldamise päevast Riigi Teatajas kuni 1. jaanuarini 1929 a.

Riigivanem J. Tõnisson.

Teedeminister A. Kerem.

Riigisekretär K. Terras.

125. Riigi Teatajas nr. 79/80 — 1925 a. avaldatud teedeministeeriumi määruse jõuvankrite kohta täiendamise ja muutmise määrus.

Alus: Riigi Teatajas nr. 43 — 1923 a. avaldatud seadus nr. 55 § 4.

Jõuvankrite kohta Riigi Teatajas nr. 79/80 — 1925 a. avaldatud teedeministeeriumi määruse nr. 828 — 1925 a. §§ 17 ja 47 pannakse maksuma järgmiselt:

§ 17. Juhiruum peab reisijateruumist kinnise seinaga, milles klaasaken, eraldatud olema.

Erandeid sellest võib lubada teedeministeeriumi ehitus-tehnikaosakond.

§ 47. Jõuvankri juhi kutsetunnistuse ja juhtimise loa annab teedeministeerium neile, kes teedeministeeriumi juures asuva katsekomisjoni ees autojuhi katse rahuldavalt sooritanud.

Katse sooritamise nõue teedeministeeriumi katsekomisjoni ees võiakse ära jätta teedeministeeriumi poolt tunnustatud autojuhtide koolide või kursuste lõpetajatele, kui seal korraldatud lõpukatsest võtab osa teedeministeeriumi esindaja ja katsel üles seatud nõuded ei ole vähemad kui teedeministeeriumi juures asuvas katsekomisjonis.

12. märtsil 1928 a. Nr. 3109.

Teedeminister A. Kerem.

Ehitus-tehnikaosakonna direktor Perna.

126. Teedeministeeriumi poolt kestvate autoühenduste pidamiseks reisijate- ja kraamiveoks 1928 a. peale välja antavate jõuvankrite numbrilaudade kirjeldus.

Välja kuulutatud jõuvankrite seaduse (R.T. nr. 43 — 1923) § 4 põhjal, lisaks teedeministri määrusele jõuvankrite kohta (R.T. nr. 79/80 — 1925) § 7.

Numbrilaua kirjeldus.

Numbrid on valmistatud neljakandilisest raudplekist, suurusega 338×130 mm. Pleki äärest 5 mm sissepoole on väljapressitud 4 mm laiune vöö ümarguste nurkadega. Keset plekkplaati pahemal poolel asub suur ladina täht T ja selle järel number; tähe T ja numbril vahel on vahekriips. Numbrid algavad ühest ja lähevad iga järgmise auto numbrilaua juures järjekorras edasi. Numbrilaua põhivärv on must; väljapressitud vöö 2 mm laiselt, vahekriips ja numbrid on valget värvi. Tähe T ja üksikute numbrite laius, peale number ühe, on 60 mm. Numbrite ja tähe T kõrgus on 92 mm. Tähe T, vahekriipsu ja numbrite joone paksus on 15 mm. Nii esimene kui ka tagumine numbrilaud on ühesugune.

Tallinnas, 15. märtsil 1928 a. Nr. 3640.

Teedeminister A. Kerem.

Ehitus-tehnikaosakonna direktor Perna.

127. Töö-hoolekandeministri sunduslik määrus.

Välja antud 22. juunil 1917 a. vastu võetud seaduse põhjal (Vene seaduste ja valitsuse määruste kogu art. 1016).

§ 1. Kõik tööstuslike ettevõtete valdajad või nende asetäitjad (juhatajad), kelle ettevõtted tööinspeksiooni alla kuuluvad, on kohustatud vastavale jaoskonna tööinspektorile 48 tunni jooksul saatma järgmisi teateid:

1) ettevõtte tegevuse laiendamise ja vähendamise kohta;

2) tööliste arvu suurendamise ja vähendamise kohta;

3) ettevõtte ajutiseks kinnipanemise (ajutiseks tegevuse lõpetamise), ettevõtte lõpulikult likvideerimise ja ettevõtte asukoha muutmise kohta.

§ 2. Selle sundusliku määruse mittetäitjad võetakse tööinspektorite poolt Rahukohtu nuhtlusseaduse § 29 järgi vastutusele.

§ 3. Riigi Teatajas nr. 23 — 1919 a. lehek. 179 välja kuulutatud töö-hoolekandeministri sundusliku määruse paragrahv esimese punkt esimene kaotatakse ära.

Töö-hoolekandeminister K. Soonberg.

Vanem tööinspektor J. Põllupüü.

Tapa linnavolikogu poolt 3. veebruaril s. a. vastu võetud

128. Sundmääruse [muutmine kauplemise aja ja korra kohta.

19. augustil ja 22. septembril 1. a. vastu võetud ja R.T. nr. 94 — 1927 a. avaldatud sundmääruses kauplemise aja kohta Tapa linnas:

1) § 5-le võtta juurde järgmine lause: „ja § 2 tähendatud asutustes ühe tunni võrra“;

2) § 6 järgmiselt redigeerida: „Kauplemine lõpetatakse kell 17 kevade-, suviste- ja jõulupühade laupäeval ning vanal-aastal.“

Linnapea Grimm.

Sekretär (allkiri).

129. Sundmäärus kuulutuste ja reklaamide väljapaneku korra kohta Tõrva linnas.

Vastu võetud Tõrva linnavolikogu poolt 26. jaanuaril 1928 a. linnaseaduse § 108 põhjal.

§ 1. Igasuguseid teatrite, seltside, äriliste ettevõtete jne. kuulutusi ja müürilehti võib Tõrva linna piirkonnas välja panna või üles kleepida linnavalitsuse poolt selleks määratud kohtadel.

§ 2. Kuulutuste ja reklaamide lehed (müürilehed) peavad enne ülespanemist linnavalitsusse toodama tembeldamiseks, kusjuures nende eest ka volikogu poolt määratud maks ette ära tuleb tasuda.

Märkus 1. Ka väljaspoolt sisse toodud kuulutused ja reklaamid käivad selle määruse alla.

Märkus 2. Riigi ja omavalitsuse ametlikud teadaanded ja kinofilmidega ühes käivad reklaampildid on linnamaksust vabastatud.

§ 3. Selle sundmääruse vastu eksijad võetakse vastutusele R. n. s. § 29 põhjal.

§ 4. See sundmäärus astub jõusse 1. aprillil 1928 a.

Linnapea V. Adamson.

Sekretär Erman.